

Am urmat-o pe Rosaleen când a început să-și ducă puținele lucruri în casa cea roz, cu gând să-i inspectez noua cameră. Am urcat treptele care duceau pe veranda închisă. August se așezase pe leagănul din verandă, legat de două lanțuri care atârnavă din tavan. Se legăna – tocmai își lua pauza de oranjadă și citea cartea cea nouă pe care o cumpăraseră de la librarul ambulant. Mi-am sucit gâtul ca să pot citi titlul – era *Jane Eyre*.

May stătea de partea cealaltă a verandei, trecând rufele prin storcătorul de cauciuc al mașinii de spălat. Mașina era o Lady Kenmore roz, nou-nouță, și o țineau pe verandă pentru că nu mai era loc în bucătărie. În reclamele de la televizor, femeia care folosea mașina de spălat Lady Kenmore purta o cămașă de noapte și părea să se distreze de minune. May arăta de parcă-i era foarte cald și era obosită. Zâmbi atunci când apăru Rosaleen cu lucrurile ei.

— Te deranjează că Rosaleen se mută aici? mă întrebă August, așezându-și cartea deschisă pe piept.

Luă o înghițitură din pahar, apoi își trecu mâna peste aburul rece de pe sticlă și și-o puse pe frunte.

— Cred că nu.

— May o să doarmă mai bine cu Rosaleen aici, zise ea. Nu-i așa, May?

I-am aruncat o privire lui May, dar nu părea să audă nimic din cauza mașinii de spălat.

Dintr-odată, mi-a pierit tot cheful să mă mai duc s-o văd pe Rosaleen înghesuindu-și catrafusele în dulapul lui May. M-am uitat la cartea lui August.

— Ce citești acolo? am întrebat, crezând că dădeam tonul unei conversații de complezență; mă înșelam teribil însă.

— E despre o fată a cărei mamă a murit când ea era mică, răspunse August.

Apoi se uită la mine într-un fel care-mi făcu stomacul să se strângă ghem, așa cum mi se strânsese atunci când îmi spusese povestea cu Beatrix.

— Și ce se-ntâmplă cu fata? am întrebat încercând să-mi păstrez vocea calmă.

— Abia am început cartea, răspunse ea. Și deocamdată se simte pierdută și tristă.

M-am întors către grădină, unde June și Neil culegeau roșii. Am rămas cu privirea ațintită către ei, în vreme ce motorul mașinii de spălat scârțâia de zor. Auzeam hainele căzând în ligheanul din spatele storcătorului. „Știe, mi-am spus. Știe cine sunt.“

Mi-am întins brațele, ca și când aș fi împins înapoi niște ziduri invizibile, de aer, și, uitându-mă în jos, privirea îmi căzu pe umbra mea de pe podea, umbra unei fete numai piele și os, cu părul încâlcit din pricina umezelii din aer, cu brațele întinse și palmele ridicate, de parcă ar fi încercat să oprească mașinile care veneau din ambele direcții. Îmi venea să mă aplec și s-o sărut, atât de mică și de hotărâtă părea.

Când m-am uitat din nou la August, am văzut că mă mai privea încă, de parcă se aștepta să spun ceva.

— Cred c-am să mă duc să văd patul cel nou al lui Rosaleen, am spus.

August își ridică din nou cartea, ceea ce puse capăt discuției. Momentul trecuse, la fel și senzația că știa cine eram. Nici n-avea vreo noimă – cum ar fi putut August Boatwright să știe ceva despre mine?

June și Neil tocmai dăduseră drumul unei ciondăneli clasa întâi în grădina de roșii. June zbiera la el, și nici el nu se lăsa mai prejos.

— Îh, făcu August.

Își lăsă cartea deoparte și se ridică din leagăn.

— De ce nu accepți lucrurile așa cum sunt? țipa June. De ce ajungem întotdeauna la asta? Să-ți intre bine în cap: nu mă mărit. Nici ieri, nici azi, nici mâine!

— De ce ți-e frică? întrebă Neil.

— Află că nu mi-e frică de nimic.

— Atunci ești cățeaua cea mai egoistă pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată, zise el și o luă către mașină.

— Of, Doamne, mormăi August.

— Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?! făcu June. Treci înapoi aici, cu tine vorbesc!

Neil continuă să meargă, fără să arunce măcar o privire în spate. L-am văzut pe Zach, care nu mai punea lădițe în roabă, ci se oprise și se uita la ei, clătînând din cap de parcă nu-i venea să creadă că iar dăduse peste o scenă în care oamenii scot la iveală tot ce-aveau mai rău în ei.

— Dacă pleci acum, să nu-ți trecă prin cap să te mai întorci vreodată! țipă ea.

Neil se urcă în mașină și deodată June o luă la goană după el, cu niște roșii în mâini. Își luă avânt și aruncă una, *pleosc*, chiar pe parbrizul lui. Cea de-a doua ateriză pe mânerul portierei.

— Să nu te mai întorci! zberă ea, în vreme ce Neil demara în trombă lăsând în urmă dăre de suc de roșii.

May se lăsă să alunece ușor pe podea, plângând și arătând atât de nenorocită, încât aveam impresia că e rănită de-adevăratarea și că îi văd rănilor chiar sub coaste. Eu și August am dus-o la zid, unde, pentru a n-șpea oară, a scris „June și Neil“ pe o bucată de hârtie și a vârat-o între pietre.

Ne-am petrecut restul zilei golind lădițele pe care le aduseșeram în dimineața aceea cu Zach. Puse câte șase una peste cealaltă, păreau a fi un orizont în miniatură în magazie. August spunea că magazia arăta ca Orașul Albinelor.

Am trecut douăsprezece încărcături prin tot sistemul – de la mașina care scotea dopurile de ceară ale fagurilor și până la cea care turna mierea în borcane. Lui August nu-i plăcea ca mierea să aștepte prea mult să fie prelucrată și pusă în borcane, pentru că se pierdea din gust. Ne-a spus că trebuie să terminăm totul în două zile. Cel puțin nu era cazul să punem borcanele într-o cameră încălzită special pentru asta, ca să nu se zaharisească mierea, întrucât toate camerele erau încălzite strașnic. Câteodată, până și căldura din Carolina era bună la ceva.

Chiar când ne spuneam că terminaserăm cu treaba pe ziua aceea și că puteam să mergem să luăm cina, să punem mâna pe mătânie și să ne spunem rugăciunea de seară, am aflat că suntem abia la început. August ne-a pus să umplem cu rame lădițele goale și să le ducem în pădure, pentru ca albinele să curețe de tot ramele. Nu-și puna ramele la păstrare pentru iarnă decât după ce albinele luau și ultima picăturică de miere din faguri. Spunea că fac asta din pricină că rămășițele de miere atrag gândacii. Dar sunt sigură că îi plăcea să dea o petrecere de sfârșit de sezon pentru albine și să le vadă aruncându-se asupra lădițelor de parcă tocmai l-ar fi prins pe dumnezeul mierii de-un picior.

Cât am lucrat, n-am încetat să mă minunez în sinea mea de cât de aiurea se poartă oamenii când vine vorba de dragoste. Eu însămi, de pildă. Aveam impresia că mă gândeam la Zach patruzeci de minute pe oră, la Zach, cu care nimic nu era

posibil. Asta mi-am spus de cinci sute de ori: nimic nu era posibil între noi. Și pot să vă spun cu mâna pe inimă că vorbele astea afurisite nu făceau decât să pună paie pe focul iubirii.

În noaptea aceea, singură în magazie, m-am simțit ciudat. Îmi lipsea sforăitul lui Rosaleen așa cum îți lipsește zgomotul valurilor după ce te-ai obișnuit să dormi lângă ocean. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de mult mă liniștea sforăitul ei. Liniștea ascunde un murmur ciudat și poros care aproape că-ți sparge timpanele.

Nu știam dacă era din pricina magaziei goale, a căldurii înăbușitoare sau a faptului că e doar nouă seara, dar, oricât de obosită eram, nu reușeam să adorm. Mi-am scos tricoul și chiloții și m-am întins pe așternutul jilav. Mă simțeam bine când eram goală. Întinsă pe cearșafuri fără nimic pe mine, aveam o senzație uleioasă, de neted, o senzație de libertate.

Mi-am imaginat atunci că auzeam o mașină oprind în curte. Mi-am imaginat că era Zach, și gândul că ar fi putut să treacă prin noapte pe lângă magazie mă făcu să respir mai repede.

M-am ridicat și m-am strecurat prin întuneric spre zidul cu oglinzi. O lumină perlată intra prin fereastra din spatele meu, mulându-mi-se pe piele, creând o aură în jurul meu, nu numai în jurul capului, ci și în dreptul umerilor, coastelor și coapselor mele. Eram ultimul om de pe lume care merita să aibă o aură, dar am studiat îndeaproape efectul pe care-l avea asupra felului în care arătam, prinzându-mi sânii în palme, studiindu-mi sfârcurile roz-cafenii, curbele domoale ale taliei, fiecare rotunjime care împrăștia lumină. Pentru prima oară în viața mea, simțeam că eram mai mult decât o fată slăbănoagă.

Am închis ochii și balonul plin de dorință pe care-l purtam în piept explodează, în sfârșit, și când o făcu, am început să visez,

pe rând, la Zach și la mama, să-mi închipui că mă striga și-mi spunea: „Lily, copile, tu ești floarea mea“.

Când m-am întors către fereastră, nu era nimeni acolo. Nu că m-aș fi așteptat să fie cineva.

Două zile mai târziu, după ce ne spetiserăm extrăgând din faguri și restul de miere, Zach și-a făcut apariția ducând în mână un caiet nemaipomenit de frumos, verde, cu trandafiri pe copertă. Am dat peste el când ieșeam din casa cea roz. Mi-a spus:

— Țsta e pentru tine. Ca să-ncepi cu dreptul treaba cu scrisul.

Atunci mi-am dat seama că niciodată nu aveam să am un prieten mai bun decât Zachary Taylor. L-am luat în brațe și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Scoase un fel de „îîîh“, dar, după o clipă, mă înconjură cu brațele și așa am rămas, îmbrățișați. M-a mângâiat pe spate, de sus în jos, până ce aproape că am amețit.

În cele din urmă, s-a desprins din brațele mele și mi-a spus:

— Lily, dintre toate fetele pe care le-am cunoscut, tu îmi plac cel mai mult, dar trebuie să înțelegi că sunt unii oameni care ar omori un băiat ca mine doar pentru că s-a uitat la o fată ca tine.

Nu mă puteam abține să îi ating obrazul, chiar acolo unde apărea gropița atunci când surâdea.

— Îmi pare rău, am spus.

— Da, și mie îmi pare rău, mi-a răspuns.

Zile întregi n-am plecat nicăieri fără caiet. Am scris încontinuu. Era o poveste inventată, cu Rosaleen care slăbea patruzeci de kilograme, așa încât nici un polițist n-o mai putea